

Когато Червената армия "освобождаваше" България

Групови изнасилвания, грабежи и убийства на мирни хора - престъпленията на войници от Червената армия в края на Втората световна война надхвърлят всякакви човешки представи. Жертвите им са между 2 и 4 милиона души.

В края на Втората световна война Червената армия извършва нечувани престъпления срещу населението не само в Германия и нейните съюзници, но и в страните, станали жертва на нацистката агресия. Така например чудовищно голям е броят на изнасилените жени и деца - често убивани, садистично осакатявани или оставяни да умрат от кръвоизливи след груповите пиянски гаври на съветски войници, офицери и дори генерали.

По оценки на някои историци, само в Германия има 2 милиона такива случая. Като прибавим към тях и убитите или осакатени след грабежи, депортации или просто за отмъщение граждани, броят на гражданите жертви на загубилите човешки образ „освободители“ със сигурност нараства поне двойно.

Да се направи сравнително точна статистика на извършените от Червената армия престъпления е невъзможно. И до днес всички намиращи се в Централния архив на руското Министерство на отбраната информации, доклади и анализи с данни за криминалните деяния на служили в армиите на СССР и Руската федерация войници, офицери и генерали са абсолютно недостъпни и забранени за разгласяване. Това твърди историкът Анатолий Тимофеев в едно от изключително редките изследвания по тази тема в съвременната руска историография, озаглавено „Образът на червеноармееца-освободител на Балканите“. Интересът на автора към полуострова не е случаен: в края на лятото на 1944 г. именно Румъния и България, а впоследствие и голяма част от Сърбия, попадат под ботуша на съветската окупация.

Защо изнасилваха и „братушките“?

Случилото се в трите балкански държави е ужасяваща прелюдия към започналите три месеца по-късно масови зверства срещу цивилното население в Източна Прусия и Полша, завзети от Червената армия през зимата на 1945 година. Отказът на руските военни архиви да предоставят данни за извършените от руски войници военни престъпления кара изследователите да съдят за мащабите им единствено по оскъдните данни за потърпевшите, запазени от поддържаните тогава от Москва марионетни режими в балканските столици.

Частушки в Берлин - съветски войници празнуват победата във войната

По поръчение на диктатора Тито, през 1955 година югославската УДБА разкрива част от извършените от съветски военнослужещи тежки криминални деяния на територията на страната в края на 1944 и началото на 1945 г.: 1219 изнасилвания и 359 опита за изнасилвания; 111 изнасилвания, завършили с убийства и 248, завършили с опити за убийство; 1204 случая на грабежи, придружени с осакатявания на жертвите. Но щом „братският“ сръбски народ, който винаги е бил верен съюзник на Русия, е преживял подобна кървава вакханалия във времето, когато на територията на Югославия е имало 300 хил. съветски войници, какво ли се е случило в България, считана от Кремъл за „враг“ и държана под окупация цели три години от 600 хиляди руски войници, макар царска България да е забранила изпращането дори на доброволци на Източния фронт?

Войници или мародери?

Американският журналист Чарлз Лениъс, който е пряк свидетел на окупацията на България от Червената армия, пише, че информацията за брутални

престъпления на „освободителите“ по пътя им към София и редица трагични инциденти - след грабежи и мародерства на съветски войници с насочено оръжие - бързо принуждават българските селяни да дават безпрекословно всичко, което униформените „братушки“ им поискат. Известно е и отчаяното писмо на марионетния премиер Г. Димитров до Сталин, в което се изброяват конкретни примери за извършени тежки престъпления и съдържашо молба към Кремъл да се намеси и спре убийствата, изнасилванията и грабежите на безцеремонните окупатори. В шуменското село Дивдядово съветски мародери убиват най-възрастния комунист в България. Междувременно са известни десетки случаи на изнасилвания и убийства на монахини или случайно срещнати жени и момичета.

Паметникът на Съветската армия в центъра на София

Според шефа на Държавния архив Михаил Груев, много от най-тежките престъпления са описани в доклади до изцяло доминираната от съветското командване Съюзна контролна комисия в София. В отговор на непрестанните молби за мерки срещу неконтролируемите мародери и насилници от Червената армия, шефът на комисията ген. Бирюзов „успокоява“ с официално писмо от април 1947 г. подвластното му правителство в София. Той пише, че заради военни престъпления срещу цивилни българи, през 1946 г. са наказани 17 съветски войници със затвор между 1 и 3 години. По мнение на редица историци, унижително нищожното възмездие се дължи на два основни фактора – страхът на българите да подават оплаквания срещу жестоките и отмъстителни окупатори и на възприетата в Червената армия практика да бъдат наказвани с разстрел за „съчувствие към врага“ малкото военнослужещи, които са протестирали или са се опитвали да възпрепятстват груповите изнасилвания, убийства и грабежи на мирни граждани.

Престъпление и наказание

Не всички набези на „двойните освободители“ завършват щастливо за извършителите. В своето изследване за облика на червеноармееца на Балканите, историкът Анатолий Тимофеев пише и за инциденти, приключили твърде зле за мародерите. На 14 септември 1944 г. при грабежи в складовете на пристанище Бургас, тълпа от червеноармейци се натъква на големи количества спирт. Без каквато и да е проверка за годността на плячката, тълпата се нахвърля като обезумяла върху трофейната течност. Резултатът от двудневния запой с метилов алкохол на близо 200 бойци и командири от Червената армия са 42-ма починали и шестима ослепели бойци, а останалите са хоспитализирани с тежки отравяния.

Всъщност това са и единствените „герои“, загинали в „двойното“ освобождение на България. Жертвите обаче не са напразни: покрай погребенията е оформено и първото съветско военно гробище на „падналите“ червеноармейци за освобождението на братския български народ от фашизма и капитализма.